

Nyerges Gábor Ádám

Vége a dalnak

(részlet a *Mire ez a nap véget ér* című regényből)

Kedves Tóni.

Naná. Most persze nem Csá, Fos, vagy ilyesmi, nem. Kedves Tóni. Olvasta tovább.

Kedves Tóni.

Ne áltassuk magunkat. Ez a barátság nem működik. Vagy hát... nevezhetem ezt egyáltalán barátságnak? És pont ez is a baj. Azt hiszem, te sem vagy hibás és én sem, egyszerűen másként gondolkodunk a barátságról, mást tekintünk annak.

Mint dugult csőben a víznyomás ereje, feszítette egyre csak nagyobb, elemi erővel belülről Tónit is valami egyre inkább.

Emlékszel, a legelső beszélgetésünkön én elmondtam, mi számomra a barátság. Biztos nem emlékszel, nem szoktál az ilyesmikre. Arra sem, hogyha megbeszélünk egy találkozót, arra sem, ha valakinek (nemcsak nekem) születésnapja van... te egyszerűen ilyen vagy. Még azt sem gondolom, hogy önző.

Hova szarjon Tóni a meghatottságtól, hát hiszen még azt se.

Egyszerűen csak... valahogy így élsz, egy ilyen kis világot rendeztél be magadnak, egy belőled álló, és közben körülötted is forgó univerzumot, aminek én, bármennyire is fontos vagy nekem, bárhogy megszerettelek az eltelt évek alatt, nem vagyok része. Amennyire megismertelek, más sem lehet, legalábbis még egy jó ideig, de bízom benne, és remélem, hogy egyszer majd igen. Mindenkinek kijár legalább egy igazi jóbarát. Egy másik valaki, aki odafigyel rá, akire számíthat mindenben, aki megjegyzi, mi van ezzel az emberrel, akinek számít a másik élete. Sajnálom, hogy mi nem lettünk ilyen barátok-

Fostóni, ahogy haladt előre az olvasásban, már egyre kevésbé.

Talán ezért is veszünk össze annyiszor, mert mást-mást akartunk ettől a barátságtól. Én azt, amit leírtam, te meg, ha jól értettem, valami jó havert, aki mindig elérhető, ha neked szükséged van rá (de ahogy látom, nem nagyon van, neked nem nagyon van szükséged más emberekre magadon kívül), de tőled ne várjon semmit. Aki nem igényli, hogy mellette légy a bajban, és aki ezért, ha nem vagy ott, utólag nem is tesz szemrehányást. Akinek nincsenek túlzott érzelmi igényei veled szemben. Én nem ilyen ember vagyok.

Hát föltűnt, bazmeg. Tóni már-már úgy érezte, mintha a fogsora is ökölbe szorulna, ha mód volna rá.

Egy szó, mint száz, mindezeket szerettem volna tisztázni, mielőtt vége lesz a sulinak. A következő hónapok már úgyis a tanulásról meg az érettségiről fognak szólni, szerintem van rá esély, hogy békében élve legyünk meg egymás mellett, mint két korrekt régi ismerős, egykori barát. Mert részemről ez a barátság visszafordíthatatlanul és helyrehozhatatlanul véget ért. Nem most és nem két perce. Szép lassan korhadt és fonnyadt, míg teljesen magamra maradtam, mígnem még inkább egyedül voltam a te barátodként, mint nélküled lehettem volna – bármily furcsán hangozzék is ez. De én tényleg hiszek abban, hogy még ilyen már lefutott dolgok esetében is fontos az egyenesség. Tartozom neked, de magamnak is annyival, hogy

tudd, miért, mi bajom volt, mi fáj, miért nem tudok tovább a barátod lenni. Ha úgy gondolsz, elmondanád te is a magad részét ebből, megtalálsz. Üdv, Szir.

És Tóni úgy gondolta. Elmondaná ő, el is fogja. Mi a retkes fasz ez?, rivallta egyszeriben olyan hangerővel, mint egy betonfűrő. Mi lenne, pislogott vissza rá Sziránó szótlan értetlensége. Mi a picca ez? He?! Mi a bajod neked egyáltalán? Miért kell állandóan hisztériázni valamin? Én..., eddig jutott Sziránó. Te, bazmeg, te. Te hisztérikus... segg! Fasz! Barom! Ez is, mi ez a kibaszott szerelmeslevél? Mert neked minden kibaszott, kurva napon szenvedned kell, csinálnod kell valami műsort, mi? Mert mindenből akkora ügyet kell csinálnod, mintha – *Látom, nem teljesen értetted...* – Hát nem. Nem értem, hogy mi az istenért dugdosol az orrom elé ilyen nyomoronc szerelmesleveleket, hogy én nem figyelek rád meg nem törődöm eleget. Mi a kurva, puttó gané vagy, a feleségem? Te nem tudod, mi az a barátság, vagy egyáltalán, bármiféle emberi kapcsolat, te feltűnési vi... szereplésmániákus... idióta, önző, hisztérikus... hisztérika.

Szerelmeslevelet. Nem hiszem el. Dugja az orrom alá a szakítólevelet. Szerelmeslevelet. Nem. Ilyen nincs. ... Bazmeg. Bazmeg, mormogja lényegében saját maga hitetlenkedő beszélgetőtársaként a mondatfoszlányokat Tóni, míg hangosan csapkodva, örvénylve összepakol az utolsó óra utáni szünetben, a levél olvasása utáni egy-két percben, és olyan erővel bassza be az ajtót, hogy még ő is meghallja, ahogy a másik oldalán lepereg a nyomában némi vakolat.

Váczi Orsi torkára fagy egy Úristen! felkiáltás, némán, egész testében reszketve figyeli a jelenetet. Cilke egy büfés melegszendvics nagyobb falatját igyekszik a szájába tömni úgy, hogy ne csöppenjen le a kecsap, már az előző szünetben megvette, de az a seggfej Csibók nem engedte, hogy órán megegye. Hát, de akkor kihűl, tanárúr?! Erre talán gondolhatott volna, amikor megvette, Molnár. De ne csinálja már! Nincs evés az órán, Bence. Erről nem nyitok vitát. Orsi torkából nagy nehezen előmászik az imént még bennrekedt úristen. Úristen, suttogja halálráváltan. Utána kell mennem, konstatálja reflexszerű lelki parancsát könnybe lábadt szemmel. Ne. Hagyd, mondja a szintén kissé sokkos állapotú Sziránó, olyan hangon, mintha maga lenne Toldi estéje. De mégis hogy történhetett mindez?, gördül le az első könny Orsi arcán.

Sziránó tudja is, meg nem is. Hogy globálisan mi vezethetett idáig, szinte megfejthetetlen, hiszen az az emberi lelkek finom kémiajának, de talán inkább alkímiajának örök titka marad. Hogy konkrétan, azt fel tudja idézni magának, naná.

Megy az iskolába aznap. But you're staring at me, like I, like I need to be saved, saved, like I need to be saved, saved, kukorékolja fülébe rekedt kappanhangján a discman. Persze, most már MP3-lejátszója kéne, hogy legyen, de ugye a pénz. Mire lesz, már biztos mást találnak föl Amerikában, amivel le lehet maradni a többiektől. Mire meglett a discmanje, már mindenki MP3-at hallgatott. Mikor még mindenki discmant, neki akkor lett walkmanje. És atyáéig, menyit kellett várni a walkmanjére is. Thorns and shroud, like it's the coming of the lord, and I swear to you, that I would never feed you pain. Ezt is elmesélte múltkor Tóninak, a kálváriáját a mindig túl ósdi zenehallgató cuccaival, arra bezzeg figyelt, azt megértette, arra emlékezett. Amikor persze a Magdit mesélte, nagy eséllyel egyik fülén be, a másikon ki. Ezért, ilyenekért, az örök elkésésekért, egyáltalán, a nem eljövésekért, Sziránó felültetéséért, folytonos kiröhögéséért, leszarásáért, elfelejtéséért, iránta nem érdeklődésért lapul most ott az irodalomfüzetében, hogy ne gyűrődjön össze, a négyrét hajtott írólapra írt, kvázi búcsúlevél, barátságuk, Sziránó minden szándéka és képessége szerint méltó és elegáns, nagyvonalú záróakkordja. But your staring at me, like I, like I'm driving the nails, nails, like I'm driving the nails, nails, like I'm driving the nails, nails, nails, rázza a fejét a zene ütemére. Tóni persze majd nagy eséllyel ezt sem érti meg vagy érzi át, de talán mégis sikerül valamit átadni Sziránó három és fél éve egyfolytában érzett, nagy fájdalomából, csalódottságából. Magányából.

Mert az is szörnyű, ha az embernek nincs legjobb barátja, persze. De annál szörnyűbbet, hogy van ugyan, de aközben mégisincs, na nem. Annál tényleg nincs nagyobb magány. Would it pain you more to walk on water, than to wear a crown of thorns? It wouldn't pain me more to bury you rich, than to bury you poor, üvölti a fejébe a Soundgarden, ahogy óvatosan, befelé hüppög, nehogy kívülről látszódjék belőle bármi is, legfeljebb, hogy úgy hüppög, hogy abból, mivel azért kemény férfi ő, nem hagy semmit kívülről látszódni, csak ez a kívülről látszódni nem hagyás, ennek a kemény, férfias erőlködése látszódnak meg rajta, sőt az azért lehetőleg látszódjon is. In the Jesus Christ pose. In the Jesus Christ pose. Vége a dalnak, szó szerint, de szimbolikusan is. Megérkezik, belép, Világlegjobb Edömér büsztjének biccentve, s tudja, hogy hat óra múlva már legalább nem lesz fenntartva ez a hazug megjátszás. Ha amúgy nincs, a látszat szintjén se legyen legjobb barátja.

Fostóni azért, hazaérve, mikor már egy fokkal kevésbé tombolt benne ez a kiapadhatatlan dührohamok sorát szülő, elemi töltés, igyekezett néminemű önvizsgálatot tartani. Valóban nem figyel-e ő oda Sziránóra, csak röhög vele, meg legalább annyiszor rajta? Hát akkor lássuk. Mi volt az utolsó komolyabb dolog, amit Sziránó elmondott neki? Hogy szeretne egy MP3-lejátszót, talán.

Meg volt valami csaj is. Valami faktos liba, akibe belezúgott törifakton. Egy cés. Margit. Cés Margit, ez volt talán a neve. Persze, mostanában amiatt megy a nyavalygás. Mióta is? Megvan vagy másfél éve ez az újabbkeletű, már posztlaurás nyavalygás. Fostóni mint pajszerrel egy rozsdás vasajtót, feszegette meglehetősen esélytelenül empatikus memóriáját. Nem is akarta volna, meg hülyeségnek tartotta az egészet amúgy is, de ne már, hogy a Sziránónak legyen igaza, emlékszik ő, figyel ő, mikor rábíznak érzékeny, ilyen lelkizős jellegű dolgokat. Szóval a Margit. Vagy Magdi. Márti.

Kaparta, egyre csak kaparta a memóriáját, mint egy szekrényre már legalább tízéve felragasztott matricát, egyre töredező, véresedő körömmel. Elementek, úgy rémlett, valami randira. És jó volt. Sziránó nagyon jól érezte magát. A lány nem annyira. Vagy valami olyasmit mondott a Sziránó, hogy azt mondta a lány, hogy olyan, mintha a Sziránó ott sem lett volna. A Sziránó meg valami olyat, hogy az volt élete legjobb, legmélyebb és legakármibb beszélgetése, hogy ilyen lehet a mennyország. Na, mikor is volt ez? Úgy egy-másfél éve. És akkor azóta nyavalyog a Sziránó. Na ugye. Emlékszik ő mindenre.

Meg különben is, nehogy már itt még ő ugráljon a Sziránó szabályai szerint, mikor az egy hülye, felszínes, hisztis barom, hát bazmeg. Bazmeg. Lezárta a dolgot a maga részéről. Vége a dalnak, fogalmazott magában eggyel fellengzősebben.

Két hét múlva aztán, persze, kibékültek. De (persze) ezek után már nem volt ugyanolyan a barátság. Sziránó legalábbis így érezte. Hogy már nem ugyanaz, már nem a régi. Igaz, persze, hogy már előtte sem volt az. Mert hogy sosem volt a régi. Tulajdonképp még régen se.